

РЕШЕНИЕ

№ 30749

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 09.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **2202** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.10а, ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. К. С., [дата на раждане] в Р И., гражданин на И., чрез адвокат К. от САК, срещу отказ за издаване на виза тип „D“, издаден от Г. Г., КДЛ в Консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република И. по заявление от 10.11.2025 г.

В жалбата се твърди, че постановеният отказ е издаден при нарушение на законовите изисквания за форма на административните актове, съгласно разпоредбата на чл. 59 от АПК, тъй като същият е немотивиран. Отказът съдържа бланкетно позоваване на законовата разпоредба, без да са посочени каквито и да било конкретни факти, доказателства или действия, въз основа на които административният орган е достигнал до този извод. Твърди, че липсата на конкретни мотиви представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и пряко засяга правото на защита. Сочи, че още при подаване на заявлението за виза са представени всички законови изискуеми документи съгласно ЗЧРБ и ППЗЧРБ. Счита също така, че са нарушение и правата му защитени от Европейската конвенция за правата на човека. Моли отказът да бъде отменен.

В открито съдебно заседание жалбоподателят А. К. С., редовно призован, не се явява, представлява се от адв. П. К., който поддържа жалбата с наведените в нея доводи.

Ответникът – консулско длъжностно лице (КДЛ), в Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], И., редовно призован, не изпраща представител.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Административното производство е започнало по заявление от дата 10.11.2025 г. от А. К. С., гражданин на И., [дата на раждане] за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") до Посолството на Република България в [населено място], И., на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ. Към заявлението са представени следните документи: копие на свидетелство за съдимост; декларация за адрес с нотариална заверка на подписа на П. М. Б. от 03.11.2025 г.; договор за наем на недвижим имот от 03.11.2025 г.; полица за медицинска застраховка валидна до 09.11.2026 г.; копие от национален паспорт, издаден от компетентните власти на И.; сертификат № 220961 от 04.11.2025 г. на БТПП на търговско представителство на неюридическо лице без право на стопанска дейност с търговски представител А. К. С.; извлечение от разплащателна сметка.

След разглеждане на заявлението, компетентният административен орган е приел, че са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Като фактически мотиви е посочено: „При проверка е установено, че адресът се предоставя фиктивно с цел получаване на пребиваване в РБ“.

Като доказателства по делото са приети заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците в Република България и заповед № 19 от 23.09.2025 г. на посланика на Република България в Д. – И., с която Г. Г. – консулско длъжностно лице (КДЛ), в Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], И., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

В хода на съдебното производство по делото на основание чл. 186 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК съдът е задължил Държавна агенция „Национална сигурност“, да представи по делото писменото становище, с което от ДАНС уведомяват, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – [населено място], като е изразено положително становище в националната визова информационна система, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната ни сигурност.

Представено е становище от Дирекция „Миграция“ с приложено становище от ОДМВР – П., което се позовава на докладна записка с № 313р-21679/2025 г. на началник група „Миграция“, според която на 26.11.2025 г., в група „Миграция“ ОДМВР П., се е явил П. М. Б., [дата на раждане], с постоянен адрес: [населено място], [улица], който е подписал договор за наем със З. Е. Ц. за имот, находящ се в [населено място] село, [община], състоящ се от дворно място от около 700 кв. м. и две жилищни постройки в него с общо четири стаи за живеене. При проверката от П. М. Б. е снето сведение относно предоставения адрес за пребиваване, в което Б. посочил, че е собственик на горепосочения имот, но от около две години не го ползва и е решил да го даде под наем. За целта Б. подписал договор за наем със З. Е. Ц., който не е заверен нотариално. Също така З. Е. Ц. го помолил да подпише и друг договор за наем и нотариално заверена декларация за осигуряване на жилище в същия имот в [населено място] село с шест лица граждани на И., негови приятели бизнесмени, които ще идват в България по негови думи за два-три дни в годината и ще се водят формално на адреса. П. М. Б. заявил категорично пред служителите на група „Миграция“ в ОДМВР П., че не е съгласен чуждите граждани да пребивават постоянно на адреса.

Цитирана е Докладна Записка с № 313р-21738/2025 г. на група „Миграция“ ОДМВР - П., според

която на 27.11.2025 г. служители от група „Миграция“ при ОДМВР - П. извършили проверка на адрес в област П., [община], [населено място] село, по преписка за искане на визи вид „D“, описани в писмо рег. №5364р-25957/2025 г. Установили, че адресът е предоставен от П. М. Б., който не живее там, а по молба на дъщеря му го е отдал под наем на нейно приятелско семейство от С.. Името на мъжа, с когото подписал договор, е З. Е. Ц., като същият го е помолил да сключи и друг договор за наем и да подпише декларация за шест чужди граждани от И.. В снето писмено сведение от З. Ц. е установено, че той и съпругата му Л. Й. Ц. имат адресна регистрация на посочения имот в [населено място] село и е помолил П. Б. да подпише декларация пред нотариус, че е съгласен в другата къща да пребивават граждани на И., тъй като в имота има две къщи, а З. Ц. и съпругата му обитават по-малката. З. Ц. заявил, че познава индийските граждани, тъй като се занимава от 30 години с подготовка на документи за чужденци, които да пребивават законно в България. По тази линия познавал индийски гражданин на име Р. С., който живял девет години в България. Шестимата граждани на И. били негови роднини - представители на три отделни търговски дружества, които се занимават с производство на дрехи. Същите търсели възможност да си прехвърлят бизнеса в България. З. Ц. им осигурявал жилище, но не знаел дали ще го ползват.

При извършената проверка е установена жилищна сграда - къща на един етаж с две малки помещения и санитарен възел, в която трудно биха живели шест лица. От гореизложеното е формирано заключение, че чужденецът А. К. С., [дата на раждане] гражданство И., няма осигурено жилище за пребиваването си в Република България и не отговаря на условията, посочени в чл. 14, ал. 1, т. 3 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в Република България, предвид което група „Миграция“ - ОДМВР П. възразила да бъде издадена виза за дългосрочно пребиваване вид D на гражданина на И. А. К. С., [дата на раждане], тъй като са налице основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

По делото са приобщени гласни доказателства.

Разпитан е свидетелят Ц., който казва, че познава А. К. С.. Неговият чичо, е бил клиент на фирмата, в която работи като юристконсулт. Пояснява, че фирмата му подготвила документите за издаване на виза „D“. В България му е осигурен конкретен адрес, на който ще пребивава - в Старо село. Това е съседен имот на имота, в който свидетелят Ц. живее. Представлява къща на един етаж, около 80 квадратни метра, изцяло реновиран и добре обзаведен. В тази къща спокойно могат да живеят поне пет човека. Споделя още, че А. К. С. е наследил бизнеса от баща си, който има най-голямата фирма за облекло в И.. В тази фирма шият за известни италиански марки, шият ги в И., карат се тук, обмитяват се и се слага цена. Основната причина да дойдат в България - за да могат организират нещата, така че да се измести бизнесът в България. Искат тук да се шият всички неща, които са за тези италиански марки, тъй като очевидно ще е по-евтино и след това, без мита, да се изнасят за Италия. Свидателят пояснява, че не е собственик на имота, сключил договор в тяхна полза като пълномощник. Договорът е между него и собственика на имота в полза на трети лица. Първоначалната уговорка е такава, лицата да ползват имота, подписал е пред нотариус декларация, че те ще живеят там.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Г. Г. – консулско длъжностно лице (КДЛ), в Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], И., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. В цитираните точки е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит (т. 17).

Съдът констатира, че оспореният отказ е издаден при нарушение на изискването за излагане на мотиви в административния акт. Когато административният акт се издава в писмена форма, то той трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта.

Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ (редакция от 17.09.2024 г.), разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са представители на чуждестранно търговско дружество с регистрирано, след проверка и оценка на представени документи относно икономическата активност и данъчната изрядност на чуждестранното дружество за период от две години преди регистрацията на представителството, както и на документи относно неговите планирани дейности, от Българската търговско-промишлена палата търговско представителство в Република България; разрешение за продължително пребиваване могат да получат не повече от трима представители за всяко чуждестранно търговско дружество; Българската търговско-промишлена палата своевременно уведомява дирекция "Миграция" при промяна в обстоятелствата по регистрацията на представителството.

Съгласно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително

пребиваване чужденецът лично следва да представи към заявлението по образец и документите, посочени в чл. 14, ал. 1, т. 1 - т. 6, а в настоящия случай, с оглед основанията по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, на което е заявено предоставянето на това право, и удостоверение, отговарящо на изискванията на чл. 19, т. 1 от ППЗЧРБ. Като доказателство за осигурено жилище съгласно чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ е представена декларация за адрес с нотариална заверка на подписа на П. М. Б. от 03.11.2025 г. и договор за наем от 03.11.2025 г. на недвижим имот: къща, находяща се в имот УПИ XVI, кв.14, по плана на [населено място] село, [община], с обща площ от 80 кв.м. Посочено е изрично в документите, че имотът ще се ползва от 6 лица – индийски граждани. При проверката на група „Миграция“ към ОДМВР П. е установено, че в посочения недвижим имот има две къщи. В едната от тях и на същия административен адрес живеят З. Ц. със съпругата му Л. Ц..

Съдът кредитира показанията на св. Ц. като житейски логични и съответни на писмените доказателства по делото. Не е спорно по делото, че заявлението за издаване на виза е подадено на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ – като представител на чуждестранно търговско дружество. Това обстоятелство изрично е вписано в подаденото заявление за издаване на виза като „цел на пътуването“ – търговски представител. Към заявлението е приложен Сертификат № 4320 от 05.11.2025 г. на БТПП относно регистрацията на търговско представителство с наименование С. ОУВЪР СИЙС (И.), със сфера на дейност търговия с дрехи и платове и търговски представител в България А. К. С.. Сертификатът е официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК и удостоверява с обвързваща доказателствена сила изпълнението на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, както изрично е посочено в него.

Производството по регистрация на търговско представителство в БТПП и производството по предоставяне на разрешение за продължаване на срока на пребиваване, са две различни производства и всеки орган извършва собствена проверка. ВАС в Решение № 13902 от 20.12.2024 г. по адм. д. № 6898/2024 г. и в Решение № 5888 от 04.06.2025 г. по адм. д. № 1243/2025 г. посочва, че издаденият от БТПП сертификат удостоверява единствено обстоятелствата, осъществили се в производството пред палатата. Декларираното намерение за осъществяване на представителство само по себе си не представлява обективно реализиран проект, зад който стоят реални действия кандидатстващия за разрешение за продължително пребиваване да изпълнява дейности в Република България. Чуждестранно лице може да регистрира търговско представителство в България, при условие, че има право да извършва търговска дейност, съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице – принципал.

Основателни са възраженията на процесуалния представител на жалбоподателя, че информацията, на която се е позовал административният орган е лишена от фактическа обоснованост.

Административният орган в хода на административното производство извършва проверка, за да установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В случая е безспорно установено формалното изпълнение на изискването по чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ. От събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства се установява, че жалбоподателят има осигурено жилище на територията на страната. Представени са договор за наем, Декларация от собственика на жилището което е наето. Тези документи като частни не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила и трябва да бъдат ценени с оглед на останалите

доказателства по делото. В допълнение към договора П. Б. е подписал декларация за адрес, с нотариална заверка на подписа от 03.11.2025 г., в която изрично е посочено съгласието му в имота да пребивават посочените шестима индийски граждани, за което има сключен договор за наем. Действително, пред служителите на отдел „Миграция“ към ОДМВР П. Б. е заявил, че не е съгласен чуждите граждани да пребивават постоянно на адреса. От една страна, от приложената Докладна Записка с № 313р-21679/2025 г. на началник група „Миграция“ не става ясно при какви обстоятелства и по какви причини Б. е заявил това „категорично несъгласие“, което е в очевидно противоречие със сключения от него договор за наем от 03.11.2025 г., в който индийските граждани изрично са вписани. От друга страна, Б. е заявил пред служителите на отдел „Миграция“ към ОДМВР П., че при сключването на договора за наем Ц. го убедил, че индийските граждани са бизнесмени, които ще идват в България два-три пъти в годината и ще се водят формално на адреса.

Тези доказателства, ценени в тяхната съвкупност, водят до извод, че А. К. С. има осигурено жилище на територията на страната. Те не противоречат и на установеното при проверката, извършена от служители на отдел „Миграция“. Преценени в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства водят до извод за необоснованост на извода на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ.

От всички събрани по делото доказателства – гласни и писмени, вкл. от докладна Записка с № 313р-21679/2025 г. на началник група „Миграция“ при ОДМВР П., се установява по категоричен и несъмнен начин целта на пребиваване на апликанта, вписана в заявлението за виза и доказана чрез сертификат от БТПП. Тази цел, освен доказана по делото, е съответна и на основаниято, за което индийският гражданин е кандидатствал за виза по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, вр. чл. 19, т. 1 от ППЗЧРБ. Дължим е извод за недоказаност на основаниято по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – апликантът е доказал целта и условията на пребиваване в България.

Установените от служителите на група „Миграция“ при ОДМВР П. обстоятелства, освен бъдещи несигурни и трудно доказуеми (дали ползвателите ще ползват постоянно имота, преценено във връзка с основаниято им за пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, както и дали „се водят формално на адреса“, но при реално сключен договор за наем) са неотнормирани към изпълнение на изискването по чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ за наличие на осигурено жилище. Релевантно е, че към момента на подаване на заявлението за виза кандидатът има реалната възможност и годно правно основание да обитава имота, за който има валидно сключен договор за наем.

По изложените съображения, административният акт като незаконосъобразен трябва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което и на основание чл. 173, ал. 2 от АПК административната преписка трябва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, съобразно дадените в мотивите на настоящия акт указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган трябва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение. Трябва да се обсъдят поотделно и в съвкупност всички документи, които са представени от жалбоподателя. Именно този обем от мотиви ще даде възможност на жалбоподателя да получи обем от информация, съответен на разпоредбите на АПК.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. К. С., гражданин на И., [дата на раждане] , отказ за издаване на виза по заявление, подадено на 10.11.2025 г., от Консулско длъжностно лице (КДЛ) Г. Г. в консулска служба в Посолството на Република България в Д., И..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза, подадено на 10.11.2025 г. от А. К. С., гражданин на И., [дата на раждане] , при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

Съдия: